

Vești misionare

Trimestrul 2, 2021

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2021

Cuprins

1. Primul student surd la Teologie	3
2. Un fermier care a plantat biserici	4
3. Făcut pentru misiune în Mexic	6
4. Întotdeauna Dumnezeu are o cale	8
5. Să mă încred în Dumnezeu sau în știință?	10
6. La fiecare pas	11
7. „Să mergem la biserică!”	13
8. Vizita inexplicabilă la spital	15
9. Artistul de tatuaje care plângea	16
10. O biserică pentru turiști.....	18
11. Băiatul care a reînviat biserica adormită.....	20
12. Excursie săptămânală în câmpul misionar.....	21
13. Dumnezeu este adevărat.....	23

3 aprilie

Primul student surd la Teologie

de Jose Rodrigo Martinez Patron

Când eram bebeluș, acasă, în Merida, Mexic, mama mea, o adventistă de ziua a șaptea, a observat de timpuriu că nu răspundeam atunci când mă striga. Nu aveam nicio tresărire și nici măcar nu îmi mutam privirea în direcția de unde venea sunetul.

Pe când aveam aproape 2 ani, mama mea a căutat ajutor. M-a trimis la o școală pentru copii cu nevoi speciale, unde am învățat limbajul semnelor. Profesoara mea m-a învățat sunetele literelor și ale cuvintelor. Îmi puneam mâna pe gâtul ei când vorbea și apoi încercam să reproduc sunetul în gâtul meu.

Mama plângea pentru că fiul ei nu îi putea auzi glasul. „Nu te îngrijora”, a spus profesoara. „Ai răbdare. Totul va fi bine.”

Mergeam la școala pentru copii cu nevoi speciale câte două ore în fiecare zi. În paralel, studiam la o școală adventistă câte alte două ore zilnic. La școala bisericii am învățat să citesc și să scriu și, cel mai important, acolo am învățat despre Dumnezeu.

Am frecventat școala adventistă până la vârsta de 8 ani. Dar școala nu avea profesori care să cunoască limbajul semnelor, așa că mama a ales să mă trimită la o școală publică, unde erau profesori care să poată comunica în felul acesta cu mine.

Prima dată când am avut ocazia să mă întâlnesc cu alți tineri adventiști cu deficiențe de auz a fost la o conferință organizată la Universitatea Adventistă Linda Vista. M-am bucurat nespun să am părtașie cu alți tineri adventiști cu aceleași nevoi ca mine. Am fost invitat să particip din nou la conferința anuală, în următorii doi ani. Apoi, Diviziunea Inter-Americană a organizat prima conferință pentru persoanele cu nevoi speciale și evenimentul a avut loc la Universitatea Montemorelos din Monterrey, Mexic. La acea conferință s-a născut în mine dorința de a-l sluji lui Dumnezeu ca pastor. Dar cum? Nu mi-aș fi putut permite să plătesc taxa.

La încheierea conferinței, președintele universității, Ismael Castillo, a făcut un anunț surprinzător: „Și-ar dori vreunul dintre voi să studieze aici?” a întrebat el.

Apoi a oferit o bursă completă pentru taxele de școlarizare. Atunci am înțeles că Dumnezeu mă chema să fiu pastor, așa că m-am ridicat în picioare.

Eu sunt primul student surd la Facultatea de Teologie a Universității Montemorelos. Acum sunt în anul doi de studii. Îmi este greu, pentru că nimeni nu cunoaște limbajul semnelor. Mă concentrez foarte mult și încerc să citesc pe buzele profesorilor. În primul an, am picat câteva examene și a trebuit să reiau acele cursuri.

Am condus câteva întâlniri de evanghelizare pentru persoane cu deficiențe de auz, inclusiv în Mexico City. Bisericile în care sunt persoane surde mă invită să predic.

Îmi doresc din toată inima să finalizez studiile și să slujesc ca pastor. Visez că voi păși în câmpul misionar, poate în Spania ca misionar pentru persoanele cu deficiențe de auz.

Rugați-vă pentru persoanele cu deficiențe de auz. Cu toții avem visuri. Suntem dispuși să facem lucruri mari pentru Domnul.

Darul din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Montemorelos.

10 aprilie

Un fermier care a plantat biserici

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Un pastor adventist de ziua a șaptea i-a cerut lui Huang Wen-Ming, un fermier fără studii teologice, să ajute la înființarea unei bise-

rici, într-un mic sat situat la două ore și jumătate de mers cu mașina de la casa lui, din sudul Taiwanului. Wen-Ming a fost surprins. El nu era membru al bisericii, dar se închina în fiecare Sabat în satul lui, astfel că a fost de acord să ajute. Wen-Ming a vorbit cu un membru al bisericii care avea o mătușă în celălalt sat, Ba-Eao, unde nu locuiau adventiști. Aceasta i-a dat voie să înceapă o biserică în casa ei. În fiecare Sabat, Wen-Ming și pastorul predica pe rând în biserica din acea casă și, în numai șase luni, șase persoane au primit botezul. Cam la o jumătate de an după aceea, și Wen-Ming a fost botezat.

Conducătorii adventiști au fost impresionați de faptul că Dumnezeu a binecuvântat eforturile lui Wen-Ming în sudul Taiwanului, o regiune în care biserica se străduia de mult timp să își facă intrarea. Conferința taiwaneză i-a cerut să planteze o biserică în alt sat din sud, Santi. Șase ani mai târziu, acea biserică era înfloritoare și Wen-Ming a fost rugat să redeschidă o biserică în Siateya. Acum era pentru prima dată când Wen-Ming era îngrijorat. El s-a gândit la faptul că nu avea instruire teologică și s-a rugat.

În primul Sabat în care Wen-Ming a redeschis ușile bisericii din acel loc au participat două persoane. El i-a încurajat pe cei doi închinători să își deschidă casele pentru vecinii lor pentru programele de vineri seara și să îi invite să participe la serviciile de la biserică în ziua următoare. În opt ani, biserica a ajuns la șaptezeci și patru de membri. După șaptesprezece ani de plantare de biserici, Wen-Ming a spus că secretul este să urmezi doar metoda lui Hristos, pe care Ellen White o prezenta astfel: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” (*Divina vindecare*, p. 143)

Wen-Ming, 75 de ani, a spus că încearcă să răspundă nevoile oamenilor. La Siateya aducea mango, pepeni verzi și guava de la el de la fermă, pentru a avea o masă de părtășie în fiecare Sabat. După trei ani, închinătorii au început să îi urmeze exemplul.

Tânărul pastor care l-a înlocuit Wen-Ming ca lider la Siateya l-a întrebat cu uimire: „Cum ai reușit să faci biserica să crească? Și cum aș putea să fac și eu la fel?”

„Fii milostiv, răbdător și smerit și iubește-i pe oameni”, a spus Wen-Ming. „Fii ca Isus!”

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din 2018 au ajutat la deschiderea a șase „centre urbane de influență” concentrate pe sănătate în bisericile adventiste din Taiwan. Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei!

17 aprilie

Făcut pentru misiune în Mexic

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Gustavo Taracena nu este pastor, dar este pasionat de plantarea de biserici. Gustavo, un pensionar în vârstă de 58 de ani, fost reprezentant în relațiile cu clienții pentru o companie mexicană de telecomunicații, l-a lăudat pe Dumnezeu când a doua biserică pe care a înființat-o, situată în La Huasteca, o comunitate mică din suburbia orașului Villahermosa, Mexic, a devenit, în zece ani, o biserică în toată puterea cuvântului. Dar acum nu era sigur ce să facă în continuare. El și soția lui, Maria Hernandez, s-au rugat.

„Doamne, ce vrei să facem în anul care vine?” s-a rugat el.

După ce s-au rugat pentru acest lucru câteva săptămâni, Gustavo a aflat de la pastorul din district de dorința de a se înființa o biserică în Playas del Rosario, o altă comunitate mică din afara orașului. Timp de trei săptămâni s-a rugat și a fost de acord să preia proiectul.

Dar unde să aibă loc întâlnirile? Acea problemă și-a găsit rezolvarea când un membru al bisericii și-a pus la dispoziție casa pentru întâl-

nirile din Sabat. El nu locuia acolo, așa că Gustav putea folosi locuința așa cum dorea. Nu îl costa nimic.

În primul Sabat, alături de Gustavo și de soția lui au mai venit la închinare două mame și doisprezece copii. Văzând atât de mulți oameni la prima întâlnire, el a simțit că Dumnezeu binecuvânta proiectul și puteau pași înainte.

Săptămâni la rând, Gustavo a organizat întâlniri de evanghelizare în acea casă-biserică și numărul copiilor care participau continua să crească. Fiind atât de mulți copii, Gustavo a hotărât să organizeze o Școală de Sabat specială pentru ei, în dimineața de Sabat, și un serviciu de închinare pentru copii și pentru adulți deopotrivă, după-amiaza.

Una dintre cele două mame care participau la întâlniri în fiecare Sabat a început să aibă probleme. Proprietarul casei pe care o închiria a văzut că ea mergea sâmbăta la întâlniri și a amenințat-o că o va evacua împreună cu cei cinci copii ai ei. „Dacă vei continua să mergi la acele întâlniri, va trebui să pleci din casă”, i-a spus proprietarul.

Mama a continuat să meargă la întâlnirile din Sabat și, în cele din urmă, a fost evacuată. Dar nu s-a descurajat. A găsit o altă casă cu chirie și a continuat să se închine lui Dumnezeu.

La casa-biserică, închinătorii se rugau și posteau pentru fosta proprietară de la care femeia închiriasse casa. În timpul unui proiect de distribuire de literatură, aceasta a acceptat o revistă adventistă și a cerut să fie înălțate rugăciuni pentru ea. Câteva săptămâni mai târziu, ea a acceptat un cozonac de la o membră a bisericii și a solicitat rugăciunile bisericii în continuare. Ea a devenit o prietenă a casei-biserică.

Între timp, Gustavo a organizat o a doua serie de evanghelizare, de această dată într-o biserică adventistă situată la un kilometru depărtare, într-un cartier din vecinătate. O femeie și un băiat au fost primele persoane botezate la întâlniri, devenind primele roade ale bisericii nou-înființate. Casa-biserică avea acum doi membri, la doar patru luni de la deschidere.

„Prin credință, am știut că Dumnezeu va adăuga la numărul membrilor și mica noastră grupă va ajunge cu adevărat o biserică”, a spus Gustavo.

Vă mulțumim pentru darurile din Sabatul al treisprezecelea de acum trei ani, daruri care au ajutat la extinderea Spitalului Southeast al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Villahermosa, Mexic.

24 aprilie

Întotdeauna Dumnezeu are o cale

de Godwin K. Lekundayo

Lui David nu i-a păsat niciodată de Dumnezeu; aceasta până când și-a pierdut afacerea în favoarea celui mai bun prieten al său, cu care a luptat în instanță. Părea că nu mai există nicio speranță. A hotărât să studieze teologia la un colegiu adventist de ziua a șaptea din Filipine. David, care a crescut într-o familie bogată, nu era deloc dornic să devină pastor. Pur și simplu dorea să îl poată înțelege mai bine pe Dumnezeu. El s-a mutat din țara lui de baștină, o țară ateistă, în Filipine. Adventist Mission dorește să nu prezinte numele complet al lui David sau alte detalii, pentru siguranța lui.

După luni de zile în care a studiat teologia, David încă se întreba dacă exista un viitor pentru el ca pastor, când s-a implicat într-o campanie de evanghelizare locală, timp de o lună, ca parte a studiilor. În fiecare seară predica și vorbea personal cu participanții. O profesoară i-a spus că își dorea să primească botezul de mulți ani, dar se temea că soțul ei o va omorî, dacă va deveni creștină. La cererea ei, David a început studii biblice. În cele din urmă a primit botezul.

„Nu îți este teamă că soțul tău te va omorî?” a întrebat-o David după aceea.

„Se poate să mă omoare”, i-a răspuns femeia. „Dar eu tot vreau să primesc botezul.”

David a fost uimit de credința ei în fața morții. Nu mai văzuse niciodată o așa credință. Soțul ei nu a ucis-o.

David s-a mai împrietenit cu un băiat care venea în fiecare seară și care dorea să fie botezat. David a mers acasă la băiat pentru a cere permisiunea părinților lui, dar aceștia, care aparțineau altei confesiuni creștine, l-au refuzat. David i-a vizitat de multe ori, dar părinții nu au cedat.

Șase luni mai târziu, David a fost vizitat la colegiu de un pastor care a vrut să îi relateze o experiență neobișnuită. O familie de patru persoane a venit la el la biserică într-un Sabat și toți membrii acesteia au cerut să fie botezați. Le-a pus întrebări părinților, fiului și fiicei pentru a le testa cunoștințele biblice și a văzut că înțelegeau principiile bisericii, dar nu și-a putut da seama cum de aceștia știau atât de bine Biblia. Niciun membru din biserica locală nu cunoștea familia și nimeni nu făcuse studii biblice cu ei.

În cele din urmă, pastorul i-a întrebat:

– Cum ați auzit de Biserica Adventistă?

– În urmă cu șase luni, s-a ținut o evanghelizare în orașul nostru, a spus tatăl. Un străin a venit la noi acasă de multe ori, pentru a vorbi cu fiul nostru, care dorea să primească botezul. Ne-am împotrivit cu vehemență botezului. Dar, după șase luni în care ne-am tot gândit, întreaga familie a hotărât să se alăture bisericii.

Lui David nu îi venea să creadă. Și-a dat seama că Dumnezeu întotdeauna are o cale, chiar și atunci când totul pare lipsit de speranță. El și-a predat inima lui Isus și a devenit pastor.

„Viața mea a fost o călătorie”, a spus el. „Am învățat să mă încred în Dumnezeu și să lucrez pentru El.”

1 mai

Să mă încred în Dumnezeu sau în știință?

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Medicul i-a arătat doctorului Hernando Diaz imaginile de la ecografia 3D.

„Sunteți medic”, a spus el. „Aceasta este dovada. Întrerupeți sarcina.”

Soția însărcinată a lui Hernando, Erica, a plâns. Imaginile arătau că fătul suferea de sindromul Potter, o afecțiune rară asociată cu insuficiență renală, membre anormale și un aspect neobișnuit al feței, inclusiv ochii foarte îndepărtați unul de celălalt.

Ca medic, Hernando știa că doctorul avea dreptate. Dar creștinul care era se întreba ce să facă. Fătul nu supraviețuia, dacă întrerupeau sarcina la 32 de săptămâni, dar, dacă mai așteptau, exista speranță. Oare să se încreadă în știință sau în Dumnezeu? „Dumnezeu va avea ultimul cuvânt”, a spus el.

„Au apărut complicații și medicul a recomandat operația de cezariană, pentru a-i salva viața Ericăi. Hernando și Erica s-au rugat. Biserica lor s-a rugat. Familia și personalul de la spital au mustrat-o pe Erica pentru că nu a întrerupt sarcina.

Cu două zile înainte de cezariană, o ecografie 3D arăta că nu intervenise nicio schimbare. În noaptea aceea, Erica a avut un vis. Ea a văzut un băiețel jucându-se într-un coș și a auzit un glas care îi spunea soțului ei: „Ia-ți fiul. El este un dar de la Dumnezeu. Îi veți pune numele Samuel David. Să îl creșteți după Cuvântul lui Dumnezeu.”

Erica și Hernando au considerat că visul era un semn că băiatul va supraviețui. Au cumpărat pentru prima dată scutece și alte lucruri pentru copil. Totuși, în ziua următoare s-au pregătit pentru ce era mai rău. Medicul le-a explicat că el urma să facă operația de cezariană și să taie cordonul ombilical, iar copilul urma să moară în următoarele minute.

De obicei, operațiile de cezariană durează 20-30 de minute. Hernando a așteptat în sala de așteptare 30 de minute... 40 de minute... 50 de minute. Când au trecut 60 de minute, a început să se nelișițească. Dintr-odată, a auzit strigăte. Nu era soția lui. Nu era copilașul. Erau strigătele de uimire ale medicului și ale asistentelor. Ei se așteptau să vadă un bebeluș deformat, dar, în loc de aceasta, au văzut un băiețel perfect.

„Este imposibil!” a exclamat medicul. „Aceasta este o minune!”

Părinții au hotărât să îl crească pe Samuel David în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu și astăzi îi mulțumesc fiului lor pentru că i-a condus la Isus. În timp ce căutau un tratament medical pentru problemele renale ale băiatului, ei au aflat de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și s-au alăturat bisericii. Astăzi, Hernando lucrează ca medic la Centrul Medical Adventist din campusul Universității Adventiste Columbia din Medellin, Columbia. Samuel este un băiat sănătos și are acum 8 ani. „Am hotărât să ne încredem în Dumnezeu în ciuda faptului că aproape toți erau împotriva noastră”, a spus Hernando. „Căile Domnului nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. Mulți oameni au venit la picioarele lui Isus după ce au auzit povestea lui Samuel.”

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Adventistă Columbia.

8 mai

La fiecare pas

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Dr. Hernando Diaz era disperat. Nu mai profesase ca medic în ultimii doi ani din cauza bolii fiului său, care avea 2 ani. Avea nevoie de o casă și de un loc de muncă.

Hernando și-a mutat familia din orașul lor natal, din nordul Columbiei, în Medellin, al doilea cel mai mare oraș din țară, sperând să găsească un spital care să trateze problemele renale ale lui Samuel. Dar, după ce un an întreg fuseseră tot prin spital, acum avea nevoie de o casă pentru Samuel, pentru Erica, soția lui, și pentru fiul lor de 11 ani, Immer. Nu găseau nimic accesibil în apropiere de spital. El s-a rugat și a găsit o casă ai cărei proprietari închiriau camere pentru studenți. A cerut și el o cameră.

– Mai am doar o cameră liberă și un student deja a plătit pentru ea, a spus proprietarul.

– Dumnezeu m-a adus aici, pentru că am nevoie de această cameră, a spus Hernando.

Proprietarul i-a oferit camera pentru șase luni fără să ceară chirie.

Văzând acest gest amabil, Hernando era sigur că Dumnezeu îl conducea.

Immer locuise timp de un an la niște rude din alt oraș și Hernando a vrut să îl înscrie la o școală creștină din apropierea spitalului. Receptioniera de la spital a auzit cererea lui. „Cunosc eu o școală creștină bună în apropierea spitalului”, a spus ea. „Nepoata mea a studiat acolo. Este o școală adventistă de ziua a șaptea.”

Hernando nu mai auzise de Biserica Adventistă, dar vizita la școală l-a impresionat și Immer a început să studieze acolo. La scurt timp după ce a început anul școlar, Immer i-a spus unei profesoare că tatăl lui era medic. „Spune-i să îmi trimită CV-ul pentru a-l trimite la o clinică adventistă”, a spus profesoara. Ea știa că Centrul Medical Adventist din campusul Universității Adventiste Columbia încerca de mult timp să găsească un medic.

Immer i-a spus tatălui său și Hernando i-a trimis profesoarei CV-ul.

– Vreau să lucrez, dar nu pot pentru că trebuie să fiu lângă băiatul meu, a spus el.

– Nu vă faceți griji, a spus profesoara. Doar veniți la interviu.

Când l-au sunat cei de la clinică pentru interviu, Hernando le-a explicat nevoia de a avea un program flexibil. Chiar atunci l-au și an-

gajat. „Vom colabora în privința programului”, a spus directorul, adăugând că putea să îl ajute cu actele pentru Samuel.

Foarte recunoscător, Hernando s-a alăturat echipei de la clinică. Acolo a început să cunoască principiile adventiste și a acceptat invitația de a participa la biserică. A început să înțeleagă tot mai mult dragostea lui Dumnezeu. „Advențiștii erau ospitalieri, smeriți și interesați sincer să mă ajute”, a spus el. „Mi-am dus și familia la biserică.” Hernando și familia lui s-au alăturat Bisericii Adventiste. Astăzi, Samuel este un băiat sănătos și are 8 ani, iar Hernando lucrează cu normă întreagă la Centrul Medical Adventist, unde a condus peste 100 de pacienți și alți oameni la Hristos prin mărturia personală.

Hernando crede că Dumnezeu l-a călăuzit la fiecare pas. „Alte spitale nu erau dispuse să colaboreze cu mine”, spune el. „A fost o minune că această clinică adventistă m-a angajat.”

15 mai

„Să mergem la biserică!”

de Andrew McChesney, Adventist Mission

De îndată ce dr. Hernando Díaz a început să lucreze la clinica adventistă de ziua a șaptea din campusul Universității Adventiste Columbia din Medellin, Columbia, s-a întâmplat ceva interesant. Nu putea înceta să îl laude pe Dumnezeu.

Hernando era creștin de multă vreme, dar niciodată nu îl iubise atât de mult pe Dumnezeu. Când nimeni nu era dispus să îl angajeze ca medic, Centrul Medical Adventist i-a oferit un program flexibil, care să îi permită să stea atât cât avea nevoie cu băiețelul lui de 2 ani, Samuel, care era bolnav.

Dragostea lui pentru Dumnezeu era fără limite. El se ruga cu fiecare pacient care își dădea consimțământul. Le-a spus tuturor celor care doreau să asculte că Dumnezeu îi salvase în mod miraculos viața fiului

său și lui îi oferise o slujbă la clinică. Hernando i-a invitat pe oameni la biserica universității, unde el și familia lui se închinau în mod regulat în Sabat, deși încă nu erau adventiști.

În Sabatul de după botezul lui, Hernando a oprit la culoarea roșie a semaforului în timp ce mergeau cu mașina spre biserică. S-a apropiat de ei un vânzător ambulant care vindea pachete de gumă de mestecat. Acest lucru nu era deloc neobișnuit în Medellin, dar Hernando a avut o reacție neobișnuită. Când a deschis geamul de la mașină, vânzătorul ambulant a venit repede la el, sperând să le vândă ceva. Hernando nu a menționat deloc guma de mestecat. „Să mergem la biserică!” i-a spus el.

Vânzătorul ambulant nu a ezitat deloc. „Haide să mergem!” a răspuns el.

După accent, Hernando și-a dat seama că vânzătorul era din Venezuela. Mii de venezueleni trecuseră granița în țara învecinată, Columbia, constrânși de criza economică de acasă și încercând să își găsească de lucru.

În drum spre biserica universității, Hernando i-a povestit vânzătorului experiența lui. În Sabatul următor, bărbatul din Venezuela s-a întors la biserică împreună cu toată familia. El și familia lui nu au lipsit niciun Sabat. În prezent, el prepară și vinde mâncare pe stradă în apropierea Centrului Medical Adventist, ajutat de un cărucior cu alimente donat de membrii bisericii. El și familia lui participă la cursurile de botez. Hernando se roagă ca familia întregă să își predea inima lui Isus, alăturându-se celorlalți șase care s-au botezat ca rezultat al eforturilor lui misionare.

Hernando a spus că nu este greu să îi conduci pe oameni la Isus. El urmează învățătura dată de Isus omului posedat de demoni: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5:19).

„Nu am încetat să Îi dau slavă lui Dumnezeu prin experiența mea”, a spus Hernando. „Astfel am ajuns la inima multor oameni.”

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Adventistă Columbia.

22 mai

Vizita inexplicabilă la spital

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Hernando Díaz, din Medellin, Columbia, a ieșit de la spital pentru a merge să se odihnească. Ultimele două ore fusese alături de băiatul lui, Samuel, căruia i se făcuse o curățire a sângelui cu ajutorul unui aparat de dializă asemenea unui rinichi artificial. Soția lui, Erica, urma să rămână acum lângă băiat, pentru ultimele două ore de hemodializă. Hernando a căzut frânt de oboseală pe o bancă aproape de o fântână arteziană și a dat drumul la o predică pe telefon. Câteva minute mai târziu, s-a apropiat de el un străin și l-a întrebat dacă putea să stea și el pe bancă. Hernando a dat din cap aprobator, ascultând în continuare predica din difuzorul telefonului. După aceea, a sunat telefonul străinului de lângă el.

– Am hotărât să mă sinucid, i-a spus supărat străinul celui cu care vorbea. De doi ani nu reușesc să îmi găsesc un loc de muncă și nu vreau să mai trăiesc. Nu mă mai suna.

În timp ce vorbea, parcă uitase că pe bancă mai era și Hernando. Dar când a închis telefonul, s-a întors la realitate. Predica i-a atras atenția.

– Cel care predică este creștin? a întrebat el.

– Da, este creștin, a răspuns Hernando. Am auzit că vrei să îți pui capăt vieții.

– Da, chiar asta vreau să fac, i-a spus bărbatul. Nu mai suport.

– Nu cred că este o coincidență faptul că te-ai așezat lângă mine, a spus Hernando. Ai nevoie de ajutor. Vrei să accepți ajutorul?

– Da, chiar vreau.

– Ce meserie ai?

– Sunt contabil și am o familie pe care nu pot să o întrețin.

– Dacă ți-ar spune cineva: „Eu te pot ajuta, îți pot împlini nevoile și îți pot oferi speranță pentru un viitor mai bun”, ai accepta oferta?

– Desigur!

Hernando i-a vorbit despre Isus și bărbatul și-a predat chiar atunci inima Mântuitorului. Hernando l-a încurajat să îi trimită CV-ul și să aibă credință. În ziua următoare, Hernando s-a așezat pe bancă și l-a văzut pe bărbat că îl căuta cu privirea.

– Ghici ce s-a întâmplat! a spus bărbatul. A sunat cineva cu o ofertă de lucru. Mă simt minunat!

Hernando l-a lăudat pe Dumnezeu și, fiind curios, l-a întrebat pe bărbatul acela de ce venise la spital cu o zi înainte. El i-a răspuns că nu cunoștea pe nimeni la spital.

– Ieri am simțit un îndemn puternic de a veni la spital, a spus el. M-am așezat lângă tine pentru că nu știam ce să fac.

Hernando, medic adventist la Centrul Medical Adventist din campusul Universității Adventiste Columbia din Medellin, a avut multe experiențe similare. În ultimii cinci ani, peste o sută de persoane s-au răzgândit în privința suicidului după ce s-au rugat împreună cu el.

„Acum toți au o viață normală”, ne-a spus el.

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Adventistă Columbia.

29 mai

Artistul de tatuaje care plângea

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Dr. Hernando Díaz ajuta un pacient de la Centrul Medical Adventist din Medellin, Columbia, când o siluetă ca o umbră a apărut în ușa lui. Era un bărbat ras în cap, acoperit tot de tatuaje. Scalpul îi era acoperit de un tatuaj cu pânză de păianjen negru-albastră. Măinile și brațele îi erau și ele acoperite de tatuaje.

– Acum eu sunt la rând să intru, i-a spus bărbatul.

– Vă rog să așteptați, i-a spus Hernando.

Câteva minute mai târziu, bărbatul a intrat în cabinet și a izbucnit numaidecât în lacrimi. Bărbatul acela mare și bine făcut plângea ca un copil. Hernando s-a uitat la analizele lui. Acestea spuneau că era HIV pozitiv.

– Nu vreau să am HIV, a spus bărbatul, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii tatuati.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Hernando. Ce ați făcut?

– Sunt artist de tatuaje și trupul meu este pânza mea de lucru, a spus bărbatul.

– Cum ați contractat HIV? Aveți o viață promiscuă sau sunteți homosexual?

Bărbatul i-a răspuns că nici una, nici cealaltă, ci contractase virusul HIV la prin specificul muncii lui.

– Dar nu vreau să am HIV, a spus el. Nu vreau să mor.

– Există Cineva care te poate vindeca, i-a spus Hernando. Știu că poate nu crezi în Dumnezeu, dar El te poate ajuta.

Bărbatul a recunoscut că era ateu. Dar era dispus să își schimbe viziunea.

– Ai vrea să mă rog pentru tine? i-a propus Hernando. Vrei să Îl primești pe Isus ca Mântuitor al tău?

– Da, i-a răspuns bărbatul plângând.

Hernando a înălțat rugăciunea păcătosului. Când a rostit numele lui Isus, la final, bărbatul a căzut la pământ.

Hernando i-a recomandat artistului de tatuaje un al doilea test HIV. Săptămâna următoare, bărbatul s-a întors cu zâmbetul pe buze.

– Nu am HIV, a spus el. Vreau să Îi mulțumesc lui Dumnezeu și ție pentru că Dumnezeu m-a vindecat.

La controalele care au urmat după aceea s-a demonstrat că era sănătos. El a considerat că rezultatul HIV-negativ a fost o minune de la Dumnezeu.

Luni mai târziu, Hernando și soția lui, Erica, făceau cumpărături la mall când au auzit pe cineva strigând: „Doctore! Doctore!” Artistul

de tatuaje a alergat spre Hernando și l-a îmbrățișat puternic. El l-a lăudat pe Dumnezeu pentru minunea din viața lui.

Artistul de tatuaje este unul dintre zecile de persoane pe care Hernando, un medic adventist de ziua a șaptea, în vârstă de 60 de ani, care lucrează la Centrul Medical Adventist din campusul Universității Adventiste Columbia din Medellin, le-a condus la Isus.

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Adventistă Columbia.

5 iunie

O biserică pentru turiști

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Noul pastor a fost șocat când a mers la Bucharest International Seventh-Day Adventist Church – singura biserică adventistă din capitala României pentru vorbitorii de limba engleză – și a văzut doar trei persoane. Toți trei erau români.

Trei săptămâni mai târziu, pastorul Benjamin Stan a aflat că una dintre cele trei persoane, o femeie de 21 de ani, urma să plece. Acum se întreba de ce îl condusesse Dumnezeu la o biserică moartă. „De ce sunt aici?” întreba el în rugăciune. „De ce m-ai chemat aici?”

Chiar în acel moment au intrat pe ușă doi turiști americani. Benjamin și-a dat seama că turiștii aveau nevoie de un loc unde să se închine. A continuat să se roage.

Câteva săptămâni mai târziu, a observat un bărbat îmbrăcat în costum și la cravată care aștepta lângă biserică. Bărbatul și familia lui erau din Polonia, dar lucrau în România. Aparțineau altei biserici creștine, dar, după ce au studiat Biblia, și-au dorit să meargă la o

biserică păzitoare a Sabatului. Benjamin și-a dat seama că existau străini care lucrau în România, dar nu vorbeau limba română. Aveau nevoie de un loc unde să se închine.

După câteva luni, Benjamin a sugerat să se organizeze Școala de Sabat și serviciul divin în fiecare sâmbătă dimineața. Până atunci, biserica nu avea Școala de Sabat, iar serviciul divin de o oră se ținea în Sabat după-amiază. Cei doi membri s-au opus propunerii. Sâmbătă dimineața ei mergeau la bisericile române și nu doreau să își piardă prietenii de acolo. Dar Benjamin a fost perseverent. „Aici nu venim să studiem limba engleză”, a spus el. „Venim să studiem Biblia. Trebuie să fim o biserică.”

Vizitând alte biserici, Benjamin a invitat doi adolescenți și un bărbat de 30 de ani să îl ajute să organizeze programul de închinare. El a făcut reclamă noului program de închinare pe rețelele de socializare. În primul Sabat au venit 32 de persoane.

„Să fi văzut mirarea de pe fața celor doi membri când au ajuns la biserică”, povestește Benjamin. „Au făcut ochii mari, surprinși să vadă atât de mulți oameni în biserică, în special tineri.”

Bărbatul polonez a primit botezul câteva săptămâni mai târziu.

În prezent, Benjamin nu are îndoieli că biserica, înființată de pastorul Adrian Bocăneanu în 2010, slujește unui rol important în București. Acum are 26 de membri și o participare săptămânală de 30-50 de persoane, inclusiv turiști, muncitori străini și studenți internaționali.

Ce s-a întâmplat cu cei trei oameni care au fost la biserică în primul Sabat când a mers Benjamin? Acum toți sunt foarte implicați, inclusiv femeia care plecase. Ea s-a întors și acum este lider în biserică.

Te poți conecta cu Bucharest International Seventh-Day Adventist Church pe pagina de Facebook [facebook.com/englishadventist](https://www.facebook.com/englishadventist).

12 iunie

Băiatul care a reînviat biserica adormită

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Un prezbiter adventist de ziua a șaptea i-a cerut lui Alejandro să susțină prima lui serie de evanghelizare la vârsta de 8 ani.

„Vrem să plantăm semințe, nu să secerăm”, i-a spus prezbiterul mamei lui Alejandro.

Biserica din Tierra Bomba, o insulă de pe coasta Columbiei din Marea Caraibelor, era pe moarte. Prezbiterul principal demisionase și părăsise comunitatea chiar în ultima zi a întâlnirilor de evanghelizare pe care le susținea. Membrii bisericii erau descurajați și mulți încetaseră să vină la închinare în Sabat.

Lui Alejandro, care predica încă de la vârsta de 4 ani, îi era teamă să vorbească la prima întâlnire de seară, dar mama lui l-a îmbrățișat strâns și apoi s-au rugat împreună.

Oamenii s-au înghesuit în curtea casei unuia dintre membrii bisericii pentru a-l auzi pe băiat vorbind.

Sperând să tulbure întâlnirile din ultima săptămână, fostul prezbiter a organizat propriile întâlniri, în casa lui, chiar peste drum de locul unde predica Alejandro. El a invitat foști și actuali membri ai bisericii să participe la întâlnirile din fiecare zi.

Oamenii care mergeau la el acasă îl vedeau pe băiat vorbind, în timp ce treceau, și se opreau. „Cine este băiatul predicator?” se întrebau ei. Mulți au rămas să asculte.

Fostul conducător s-a supărat când a văzut că oamenii mergeau la întâlnirile lui Alejandro și chiar a mers acolo pentru a le cere să meargă acasă la el.

„Haideti!” le-a spus el oamenilor, apucându-i de braț. „Să mergem!”

Unii oameni au mers cu el, dar, când el nu era atent, s-au furișat înapoi să îl asculte pe Alejandro predicând.

Acest lucru s-a întâmplat câteva zile la rând. Apoi, membrii bisericii l-au invitat pe fostul prezbiter la întâlnirile de evanghelizare – și el a venit.

Ca parte din program, Alejandro a mers acasă la persoanele care au răspuns la apelurile lui pentru botez. În prima rundă de vizite, trei persoane și-au confirmat dorința de a primi botezul. În a doua rundă de vizite, un cuplu necăsătorit a cerut botezul. Mama lui Alejandro i-a ajutat să completeze formularele pentru a se căsători. La sfârșitul săptămânii de evanghelizare, șapte persoane au primit botezul.

Alejandro a plecat din Tierra Bomba fericit. Și membrii bisericii erau fericiți. Biserica a devenit puternică și a continuat să crească.

„Isus a câștigat”, a spus Alejandro.

Alejandro, un predicator în vârstă de 10 ani din Cartagena, Columbia, a condus la botez 18 persoane, inclusiv pe părinții lui și pe fratele lui mai mare, predicând încă de la vârsta de 4 ani. Citește mai mult în veștile misionare ale copiilor din acest trimestru, material disponibil la bit.ly/childrenmission. Darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea centrului „Better Life” pentru instruirea misionarilor de la Universitatea Adventistă Columbia, din țara natală a lui Alejandro, Columbia.

19 iunie

Excursie săptămânală în câmpul misionar

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Unii copii din statul Texas, SUA, nu doar ascultă povestea misionară, ci chiar zboară în țări îndepărtate pentru a o experimenta la prima mână. Sâmbăta, când ajung la Școala de Sabat de la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Grandview, copiii se prezintă la Missionary Airlines.

Fiecare copil prezintă un pașaport – marcat „Pașaportul Școlii de Sabat Grandview” – la biroul de check-in al companiei, ca să primească o viză pentru țara de destinație. Într-un Sabat, un vizitator din partea Adventist Mission pregătise o veste misionară din China, astfel că reprezentanta companiei aeriene – învățătoarea Luly Wicklund – a lipit un sticker cu steagul roșu al Chinei în fiecare pașaport. Fiecare copil poate primi până la trei stele în pașaport: pentru că ajunge la timp, pentru că își aduce Biblia și pentru că a invitat un prieten.

Primii zece copii care ajung la timp primesc bilete la clasa întâi, lucru care le permite să își aleagă locul în avionul din camera alăturată. Cei care ajung mai târziu primesc bilete la clasa economic, cu locuri stabilite. De asemenea, copiii primesc carduri pentru călători frecvenți, cu versete de memorat pe spate. Avionul, construit de unul dintre membrii bisericii, este făcut dintr-un cadru din metal și lemn acoperit cu o pânză albă. Pe părțile laterale sunt ferestrele ovale specifice avioanelor.

De îndată ce copiii se așază, Luly dă drumul la un mesaj înregistrat. „Îți mulțumim că ai ales Missionary Airlines, unde te așteaptă o nouă aventură în fiecare Sabat!” se aude vocea căpitanului aeronavei. „Vă rugăm să rămâneți la locurile dumneavoastră cât timp însoțitoarele de zbor se vor ruga, înainte de a ne lua zborul.”

Într-un Sabat, după anunț, Luly i-a rugat pe cei unsprezece copii din avion să își spună cererile pentru rugăciune. Un băiat a arătat spre o gaură din spatele avionului și a exclamat: „Să ne rugăm să nu cădem din avion în timpul zborului.” După ce toți ceilalți copii au râs, pe un ton serios băiatul a mai adăugat: „Vă rog să ne rugăm pentru câinele meu. Nu se simte prea bine.” Apoi, avionul și-a luat zborul spre China.

La aterizare, copiii au ieșit din avion și s-au așezat pe scaunele din apropiere pentru a asculta vestea misionară din China. După aceea, au zburat înapoi spre Texas. În timpul zborului de întoarcere, învățătoarea a pus întrebări despre vestea misionară.

Luly, care a înființat Missionary Airlines la sugestia fiului ei de 11 ani, cu peste un deceniu în urmă, a observat că i-a fost de folos să găsească o temă pentru Școala de Sabat în fiecare trimestru și să includă veștile misionare în tema studiilor. Temele anterioare au inclus

un submarin, o peșteră și o rachetă care i-a dus pe copii în jurul lumii. Luly a spus că excursiile personalizează veștile misionare.

„Copiii văd că eroii relatărilor misionare sunt oameni obișnuiți care trăiesc în acele locuri”, a spus ea. Oameni obișnuiți folosiți de Dumnezeu.

26 iunie

Dumnezeu este adevărat

de Andrew McChesney, Adventist Mission

Cristian Suárez, din Columbia, a început să folosească droguri la 14 ani. Deja la 18 ani era un consumator înrăit de droguri puternice – și o vedetă de muzică rock în devenire, după câștigarea unei audiții pentru a se alătura unei trupe rock cunoscute. Credea că ajunsese în vârf, cântând în fața unor mulțimi entuziasmăte, pe stadioane pline.

Când a împlinit 21 de ani, a hotărât să pornească pe cont propriu și toate visurile lui s-au năruit. După un an descurajator pe cont propriu, a rămas fără bani și fără casă. S-a mutat înapoi la mama lui. Drogurile păreau să fie singurul refugiu pentru el.

Cristian nu a crezut niciodată în Dumnezeu. Dar, aflat singur acasă, trist, a ridicat ochii în sus și a spus: „Doamne, nu știi cine ești. Nici măcar nu cred în Tine. Dar, dacă ești adevărat, dacă într-adevăr exiști, vreau să îmi spui. Dacă îmi spui: «Sunt adevărat», Te voi urma.”

Chiar în acel moment i-a sunat telefonul.

– Bună ziua. Aș dori să vorbesc cu Cristian Suárez, a spus o femeie în vârstă.

– Chiar eu sunt la telefon, a spus el. Cu ce vă pot fi de folos?

– Cristian, te-am sunat să îți spun că Dumnezeu este adevărat, a spus ea.

Cristian a fost șocat. Femeia i-a spus exact cuvintele pe care le ceruse el din partea lui Dumnezeu pentru a crede în El.

– Cum vă cheamă? a întrebat el.

Nu i-a recunoscut numele, Nulbia, când i-a spus. Femeia i-a spus că era sora de 65 de ani a unui prieten muzician, Leonardo.

– De ce mi-ai spus exact aceste cuvinte? a întrebat Cristian.

Ea i-a spus că el, Cristian, fusese la ea acasă în urmă cu două săptămâni pentru a-l lua pe fratele ei la o repetiție. În acea noapte s-a rugat: „Doamne, acest băiat are nevoie de Tine.” Ea a făcut rost de numărul lui Cristian de la fratele ei și, două săptămâni mai târziu, a simțit îndemnul să îl sune. Mai întâi s-a rugat așa: „Doamne, folosește-mă!” și apoi a sunat. Cristian l-a sunat entuziasmat pe un alt prieten, Alfonso, pentru a-i povesti cele întâmplate. Vocea lui Alfonso era puțin ciudată și acesta l-a rugat pe Cristian să meargă la el acasă. L-a întâmpinat pe Cristian cu o Biblie în mână. Cristian a fost surprins. Alfonso nu menționase nimic de Dumnezeu în toți anii în care fusese ră prieteni. În acea seară, Alfonso a făcut un studiu biblic amănunțit despre credința adventistă de ziua a șaptea. Se pare că Alfonso își dorea să devină adventist.

Trei luni mai târziu, Cristian a primit botezul și a scăpat și de droguri. În prezent, zece ani mai târziu, el studiază să devină pastor la Universitatea Adventistă Columbia din Medellín, Columbia. Alfonso s-a alăturat și el Bisericii Adventiste.

Cristian nu mai are îndoieli cu privire la Dumnezeu. „Nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu”, a spus el.

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unui centru de instruire misionară la Universitatea Adventistă Columbia.